

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **DAN**
sídlem Studentská 1770/1, 708 00 Ostrava-Poruba
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Miketou
sídlem Jaklovecká 1249/18, 710 00 Ostrava – Slezská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2018/13379-422/1 ze dne 7. 2. 2018, ve věci posečkání úhrady kauce,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 10. 4. 2018 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2018/13379-422/1 ze dne 7. 2. 2018, jímž bylo zamítnuto odvolání

žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – generálního ředitelství č. j. UPCR-2017/95861/1 ze dne 30. 11. 2017. Prvostupňový orgán rozhodl dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o zastavení řízení ve věci žádosti o posečkání úhrady kauce dle § 156 daňového řádu.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že zákonem č. 206/2017 Sb. bylo uloženo osobám, kterým bylo přede dnem nabytí účinnosti vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání, do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona složit kauci ve výši 500 000 Kč pod sankcí zániku povolení ke zprostředkování zaměstnání. Zákon nabyl účinnosti 29. 7. 2017. Žalobce požádal Úřad práce o posečkání s úhradou kauce, neboť nebyl schopen s ohledem na své ekonomické výsledky obstarat částku potřebnou ke složení kauce v zákonem stanovené lhůtě. Generální ředitelství Úřadu práce žádosti nevyhovělo a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobce namítl, že jeho žádost neměla být posouzena jako zjevně nepřijatelná. Obě správní rozhodnutí navíc považoval za nedostatečně odůvodněná. Žalobce namítl, že mu nezaplacením kauce povolení ke zprostředkování zaměstnání nezaniklo, neboť nebyl k její úhradě vyzván dle § 60b odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 206/2017 Sb. Žalobce nesouhlasil s názorem, že na kauci nelze užít ustanovení daňového řádu o posečkání či splátkách. Dále žalobce namítl, že konstrukce kauce a její splatnosti je v rozporu s ústavním pořádkem ČR a navrhl soudu, aby předložil věc Ústavnímu soudu postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 6. 2018 navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na skutečnost, že lhůta pro složení kauce žalobci marně uplynula dne 30. 10. 2017. Žalobce teprve 31. 10. 2017 požádal o rozložení úhrady kauce formou splátkového kalendáře. Jeho žádost však byla doručena již po zániku jeho povolení ke zprostředkování zaměstnání se všemi právy a povinnostmi k tomu náležejícími. Neexistoval zde proto žádný předpis, na jehož základě by byl žalobce povinen či oprávněn poskytovat kauci. Kauce není daňovou povinností a nelze na ni vztáhnout ustanovení o posečkání úhrady daně, neboť zákon č. 206/2017 Sb. jednoznačně ukládá uhrazení kauce jednorázově v plné výši. Pokud se týče namítané protiústavnosti zákona, poukázal žalovaný na to, že tuto mu nepřísluší hodnotit.
5. Krajský soud, sdíleje pochybnosti žalobce o ústavnosti § 60b zákona o zaměstnanosti a čl. II. odst. 3 a 4 zákona č. 206/2017 Sb., předložil Ústavnímu soudu návrh na jejich zrušení a řízení přerušil.
6. Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 43/18 ze dne 18. ledna 2022 návrh Krajského soudu v Ostravě zamítl.
7. Krajský soud následně rozhodl o pokračování v řízení a ve světle závěrů Ústavního soudu přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podáním došlým Úřadu práce dne 31. 10. 2017 požádal o rozložení úhrady kauce, kterou byl povinen uhradit na základě čl. II odst. 4 zákona č. 206/2017 Sb., formou splátkového kalendáře s každoročními splátkami ve výši 10 000 Kč. Dne 30. 11. 2017 Úřad práce řízení zastavil, neboť posoudil podanou žádost jako zjevně právně nepřipustnou. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 14. 12. 2017 odvolání, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.
9. Podle § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 206/2017 Sb., právnická nebo fyzická osoba žádající o povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) je povinna poskytnout kauci ve výši 500 000 Kč.
10. Podle čl. II bod 3 a 4 zákona č. 206/2017 Sb. právnická nebo fyzická osoba, které bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je povinna do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona poskytnout kauci podle § 60b odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to složením částky na zvláštní účet generálního ředitelství Úřadu práce; marným uplynutím této lhůty povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniká.
11. Pokud se týče všech námitek ústavněprávního charakteru proti citovaným zákonným ustanovením, tyto byly zodpovězeny shora zmíněným nálezem sp. zn. Pl. ÚS 43/18, na jehož odůvodnění soud plně odkazuje.
12. Zákon č. 206/2017 Sb. nabyl platnosti 14. 7. 2017; výše uvedená ustanovení tohoto zákona nabyla v souladu s čl. X tohoto zákona účinnosti dne 29. 7. 2017.
13. Pokud se týče charakteru kauce a možnosti její úhrady, vyslovil se v této věci Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Ads 435/2019-34 ze dne 15. ledna 2021, kdy uvedl, že pokud Úřad práce České republiky vydal právnické či fyzické osobě povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, před účinností zákona č. 206/2017 Sb., byla taková osoba povinna složit kauci podle § 60b zákona o zaměstnanosti ve lhůtě tří měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. Přejícné ustanovení článku II bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb., jakož i smysl kauce a její konstrukce v zákoně o zaměstnanosti, vylučují, aby bylo podle § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, povoleno posečkat s úhradou kauce, popřípadě rozložit její úhradu na splátky tak, že by kauce (či její část) byla uhrazena až po uplynutí lhůty tří měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. Úřad práce proto nepochybně, pokud řízení o žádosti žalobce zastaví podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. O žádosti žalobce, již se domáhá rozložení kauce do splátek totiž nelze meritorně rozhodovat.
14. Pokud se týče nutnosti předchozí výzvy Úřadu práce, ta se vztahuje toliko na řízení, které předchází vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání, neuplatní se v případech agentur, které povolením ke dni účinnosti zákona již disponovaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 105/2019-21 ze dne 27. května 2020).

15. Je tedy zřejmé, že o žádosti žalobce nebylo možno rozhodovat věcně ze dvou důvodů – jednak proto, že byla podána po marném uplynutí lhůty k jednorázové úhradě kauce, jednak proto, že charakter kauce nepřipouští její rozložení do splátek. Úřad práce tak naprosto správně řízení o žádosti žalobce zastavil dle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť se jednalo o žádost zjevně právně nepřipustnou. Žalovaný pak zcela správně tento postup Úřadu práce aproboval napadeným rozhodnutím.
16. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
17. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 30. května 2022

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu